

§ 1. Pojem a ráz průmyslové výroby.

I. Průmyslem zoveme veškerá odvětví výroby, která se zabývají mechanickým nebo chemickým zpracováním s u r o v i n k tomu cíli, aby tyto změnou své p o d s t a t y (na př. z obilí mouka a chléb, z hadrů papír) nebo jen změnou svého t v a r u (z dřeva člun nebo stůl, ze lněných vláken plátno a prádlo) staly se teprve způsobilými nebo alespoň způsobilejšími ukojovatí určité potřeby lidské.

Výraz p r ú m y s l bývá arcí v obecné mluvě omezován často jen na průmyslovou v e l k o v ý r o b u — mluví se na př. o zvláštní »průmyslové« politice nebo podpoře »průmyslu« a pod. — kdežto pro drobnou výrobu průmyslovou vyhrazuje se slovo »ž i v n o s t« a mluví se pak opět o politice živnostenské, o zvelebování živnosti a j.

Avšak výraz ž i v n o s t opět — v n á r o d o h o s p o d á ř-
s k é m smyslu — znamená vžebec všelikou samostatnou a trvalou
činnost hospodářskou, pro zařezení trvalého důchodu provozovanou, takže v pojem živnosti spadají též, a sice jako nejpůvodnější
»živnost« hospodářství polní a lesní, dále i obchod, dopravnictví a
osobní služby, výkony advokátů a lékařů, činnost spisovatelská a p.
(nikoliv však nesamostatné práce nádenické a čelední služby, úřednická povolání, a dnes vylučujeme z pojmu výroby po živnostensku provozované i výrobu pro vlastní potřebu), v p r á v n i c k é m smyslu
pak rozumějí se živnostmi opět jenom výdělkové podniky a veškerá
samostatně provozovaná zaměstnání, v určitém stálě a v určité době
všeobecnému živnostenskému řádu podléhající.

P r e d m ě t e m průmyslového zpracování jsou suroviny, t. j. produkty, jež okupací nebo prvořádu výrobou byly z říše živočišné, rostlinné či nerostné vyloženy ve formě, k přímému ukojení lidských potřeb ještě nepříhodné. Práce s těžením surovin o sobě spojené (sekání a mlácení obilí, kácení stromů, česání ovoce, dobývání a čištění řepy, kopání rud) nejsou průmyslem, průmysl počíná zpracováním

suroviny o sobě již hotové (již tedy na př. mletém obilí, osekávání nebo klad).

V ýznamu průmyslu v tom záleží, že se jím suroviny k lidské potřebě přizpůsobují a tím, jakožto polotovary a na konec tovary, vyšší hodnoty nabývají.

II. Průmyslová výroba má tyto význačné rysy:

1. Přírodní činitelé, zejm. vlivy klimatu a složení půdy, ustupují poměrně do pozadí, pokud nejde o ložiska surovin a pomocných látek (uhlí, dříví, zeminy) nebo o využitkování přírodních sil motorických.

2. Různé druhy průmyslové výroby nejsou tudiž vázány tou měrou na určité stanoviště jako na př. produkcii rýže, vína, obilí atd. při výrobě zemědělské, u průmyslu jest tudiž možno i umělé místní přenášení a místní koncentrace.

3. Tím větší význam mají v průmyslu výrobní činitele práce a kapitál, ač ovšem zase vzájemný jich poměr není při všech formách průmyslové výroby stejný. S postupem vývoje stoupá vůbec v průmyslu význam činitele kapitálového naproti pracovnímu a uvnitř kapitálového činitele stoupá opět význam kapitálu stálého (nástroje, stroje, provozovny) naproti oběžnému (suroviny, pomocné látky), který při starších formách výroby měl větší menší převahu (sr. zařízení a provozování dílny řemeslnické a naopak strojní továrny).

4. Průmyslovou výrobu lze pomocí kapitálu i práce zpravidla libovolně rozummožiti, zvýšená produkcii má v jistých širokých mezích v záplídí poměrně snižování výrobního nákladu, čehož důsledkem jest v průmyslu tendence k soustředění výroby v podnicích vždy větších a větších.

5. Ponevadž doba ku přetvoření suroviny v tovar potřebná (t. zv. výrobní perioda) je v průmyslu oproti zemědělství poměrně krátká a pokrokem techniky ustavičně se zkracuje (na př. předlouhé staré a krátké novější způsoby vydělávání koží), vraci se značná část kapitálu k výrobě vynaloženého prodejem vyrobených tovarů k výrobci poměrně záhy zpět, i jest mu umožněno použiti úvěru krátko do téhož, kdežto v zemědělství vůbec převládá úvěr dlouhodobý.

6. Pojem průmyslu v hořejším smyslu je nezávislý na určité organizaci hospodářské; spadáť v něj jak přeměna látek u primitivních

národů od první výroby ještě neodloučená, tak řemeslnická práce zákazková, tak konečně moderní osamostatnělá výroba zboží na hromadný odbyt a zejm. pro obchod (trh) zahraniční, mezinárodní.

§ 2. Druhy průmyslu.

Lze lišiti:

1. průmysl mechanický a chemický dle toho, změní-li se zpracováním pouze forma (tvar), či sama podstatu suroviny (na př. mechanické zpracování kovů, dřeva, kamene, hlín, papíru, chemické zpracování řepy v cukr, sladu v pivo); některé živnosti náležejí k oběma kategorím (na př. sklářství, pekařství);

2. průmysl zemědělský, je-li surovinami, jež zpracovává, úzce spojen s tuzemskou produkcí zemědělskou, j. mlynářství, lihovarství, pivovarství, cukrovarství, škrobařství, sušení čekanky a pod.), a nězemědělský.

3. Již Adam Smith rozlišuje průmysl ze surovin domácích, jejž zove původným, či průmysl, který zpracovává suroviny dovezené a jejž zove plodem obchodu zahraničního;

4. průmysl pracující na místní odbytci na vzdálený trh národničím zájandom, kteréžto rozlišení docházelo výrazně i v právní úpravě dotyčných živností;

5. průmysl vyrábějící polotovary a celotovary (konečné produkty);

6. průmysl hromadný, přepravný a umělecký.

Dle různého stupně, jehož dosahuje upotřebení práce a kapitálu při zpracování suroviny, aneb dle různé hodnoty, jaké se surovině zpracováním dostává, mluví se druhdy o různé (pracovní či kapitálové) intenzitě výroby průmyslové. Velmi rozmanitých hledisk užívá statistika pro rozlišení různých kategorií výroby průmyslové.

§ 3. Vývoj průmyslové výroby.

I. Vznikání jednotlivých odvětví průmyslové výroby i forem, v jakých se provozuje, jest výsledkem postupující dělbý práce, jíž se od uzavřeného hospodářství domácnostního odlučovaly jednotlivé druhy výroby průmyslové a stávaly se předmětem samostatné činnosti výdělkové, »živnostmi« v širším smyslu slova.